

Arrest

nr. 245 986 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 november 2020 waaruit blijkt dat zaak wordt voortgezet op de zitting van 3 december 2020.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 17 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 november 2019.

1.3. Op 6 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 23 april 2002 (bijgevolg bent u minderjarig) in het vluchtelingenkamp Nahr al Bared, nabij Tripoli in Libanon, van Palestijnse origine te zijn en een soennitisch moslim te zijn. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1948 en geregistreerd bij UNRWA. Uw vader is tot op heden taxichauffeur en heeft een eigen auto, uw moeder heeft gewerkt als kleuterjuf, maar sinds een viertal jaar werkt ze niet meer, de reden hiervoor kent u niet. U hebt nog een broer en een zus, die beiden jonger zijn dan u.

Noch u, noch iemand in uw directe familie is politiek actief. U hebt wel twee ooms langs de kant van uw vader die lid zijn van Fatah, doch zij ontplooiën geen activiteiten voor deze partij. Een van deze ooms woont intussen in Denemarken, de andere woont nog in Nahr al Bared en werkt 'in de beton'.

Toen u zo'n 5 à 6 jaar oud was verhuisden jullie omwille van de oorlog in Nahr al Bared naar het vluchtelingenkamp al Beddawi waar uw ouders een appartement huurden. Jullie, de kinderen, bezochten hier UNRWA scholen en uw familie kreeg elementaire medische bijstand van deze organisatie. U bent tot uw twaalfde naar school geweest, u ging niet graag en spijbelde wel eens. Soms lokte u een ruzie uit met de leraar zodat hij u buitensmeet, u ging dan vervolgens een sigaretje roken en voetballen. Ook uw broer, die intussen 15 jaar is, gaat niet meer naar school. Hij zag dit helemaal niet meer zitten. Hij werkt in een restaurant en krijgt een opleiding patisserie. Uw zus doet het wel goed op school.

In plaats van naar school te gaan ging u werken, u hebt anderhalf jaar in het kapsalon van een Libanees gewerkt in Jabl al Beddawi, op korte afstand van het kamp. Verder werkte u bij de vader van een vriend in de bouw, werkte u in de beton, in een restaurant, als bezorger, schilder en in een lunapark. Uw grote droom is kapper worden. Soms, bij een speciale gelegenheid, werd u gevraagd om bij te springen in het kapsalon waar u vroeger had gewerkt.

U verklaart dat er geen goede redenen waren waarom u in Libanon zou blijven wonen en iets te doen voor uw toekomst. U stelt dat de situatie simpel is, 'als je werkt heb je brood, anders heb je niets' en verwijst verder nog naar de oorlog en de problemen die steeds aanwezig zijn. U licht toe dat er geen werk is, de wegen actueel zijn afgesloten tussen de kampen Nahr al Bared en al Beddawi vanwege de actuele situatie, voedselprijzen gestegen zijn, er geen benzine is en men iedere keer wanneer men het kamp binnen- of buitengaats zijn identiteitskaart moet tonen aan het Libanese leger. U geeft aan twee of drie keer, u was toen 15 of 16 jaar, aangehouden te zijn geweest bij de checkpoint van het leger in het Nahr al Bared kamp, u werkte daar op dat moment, en vervolgens naar hun post te zijn gebracht. U bracht uw vader dan telefonisch hiervan op de hoogte, waarna hij naar u toe kwam en u mocht beschikken. Uw vader bleef aangehouden in uw plaats en werd dan korte tijd later weer vrijgelaten, later hoorde u dat dit een kwestie van geld was. Toen u uw vader hiernaar vroeg, raadde hij u slechts aan deze checkpoint te vermijden. Ook andere mensen werden aan de checkpoint aangehouden, wie dat waren, dat weet u niet. Verder geeft u nog aan dat er chaos heerste.

Uw vader regelde uw vertrek uit Libanon, hij betaalde hiervoor zo'n 6000 \$ en in juni 2018 verliet u het land via de luchthaven in Beiroet, samen met ene A.(...) A.(...), een persoon die u eigenlijk niet kende. Hij hield ook uw reisdocument bij. Vervolgens vlogen jullie naar Frankrijk waar u een tweetal weken in Lyon verbleef, vooraleer u naar België kwam. De dag na uw aankomst moest u uw mobiele telefoon aan A.(...) A.(...) geven. Hij stelde dat hij uw spullen naar het centrum zou brengen, doch u hebt hem nooit meer teruggezien. Op 31 juli 2018 hebt u hier een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, UNRWA kaart, geboorteakte, uittreksel geboorteakte, identiteitskaarten van uw ouders.

Twee maanden na uw vertrek uit Libanon is uw familie teruggekeerd naar Nahr al Bared, uw vader was al Beddawi beu, waar ze een appartement huren en uw vader werkt als taxichauffeur.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo volgden u, uw broer en zus onderwijs aan UNRWA-scholen en kregen jullie elementaire medische bijstand van deze organisatie (CGVS p. 5). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt het mandaatgebied te hebben verlaten omdat u in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid zou hebben verkeerd en wel om volgende redenen.

Zo verwijst u naar het gegeven dat u aan de checkpoint van het Libanese leger aan de in- en uitgang van het Nahr al Bared kamp twee à drie keren werd aangehouden door het Libanese leger dat deze post bemande. U was toen 15 à 16 jaar. U werd dan meegenomen naar hun post en bleef er tot uw vader naar daar kwam en korte tijd in uw plaats bleef aangehouden. U gevraagd waarom ze uw vader vasthielden, antwoord u 'ik wist dat toen niet, en later heb ik gehoord dat het om geld ging'. U gevraagd dit uit te leggen stelt u 'dat is toch duidelijk'. Erop gewezen dat dit geenszins het geval is, antwoord u opmerkelijk genoeg 'ik weet niet, hij moest geld betalen'. Gevraagd waarom uw vader geld moest

betalen, blijkt dat u dit niet weet (CGVS p.9). Gepeild of u met uw vader hierover hebt gesproken, geeft u aan dat u, toen u nog in Libanon was, een paar vragen aan uw vader hebt gesteld over de reden van deze gang van zaken, maar hij zou u enkel gezegd hebben dat u deze checkpoint moest proberen te vermijden. Meer uitleg kreeg u niet (CGVS p.9). Deze door u geschetste gang van zaken loopt niet op tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat er nog mensen werden aangehouden aan deze checkpoint (CGVS p.10). Daarenboven kan er van uitgegaan worden dat, moest dit gegeven iets met u en uw familie persoonlijk te maken hebben, uw vader, temeer hij uw reis naar het buitenland heeft geregeld om hier een verzoek om bescherming in te dienen, u wel degelijk hierover zou hebben ingelicht aangezien dergelijke informatie hieromtrent essentieel is om uw vrees aannemelijk te maken (Verklaring DVZ punten 24 en 27).

Wat betreft uw verdere bewering dat u geen goede reden ziet om in Libanon te blijven wonen omdat er oorlog is, de bewegingsvrijheid beperkt is omdat de wegen tussen de kampen Nahr al Bared en al Beddawi momenteel afgesloten zijn omwille van de actuele situatie en omwille van deze situatie de voedselprijzen gestegen zijn en de benzinestations dicht zijn, dient opgemerkt dat ook dit te algemeen is om hieruit een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te kunnen afleiden (CGVS p.9). Evenmin kan uit uw loutere bewering dat men telkens bij het verlaten en betreden van het kamp zijn identiteitskaart diende te tonen aan de post van het Libanese leger een dergelijke situatie kunnen worden afgeleid (CGVS p.9). Uw verklaring dat er geen werk is, is een louter economisch motief en dient in dezer volledigheidshalve te worden opgemerkt dat u, sinds u de school verlaten hebt, wel degelijk in staat was verschillende jobs te vergaren, net zoals uw broer (CGVS p.7,9).

Wat betreft uw verklaring dat uw familie twee maanden na uw vertrek naar Europa vertrokken is uit al Beddawi en terug in Nahr al Bared is gaan wonen, dient aangestipt dat u gevraagd naar de reden van deze verhuis slechts stelt dat uw vader het beu was in al Beddawi en terug wou. Gevraagd of dit, voor zover u weet, de enige reden is waarom uw vader naar jullie oorspronkelijke woonplaats is teruggekeerd, beaamt u dit (CGVS p.6). Mocht er meer aan de hand zijn geweest dan het loutere feit dat uw vader weg wou uit al Beddawi en mocht dit een impact hebben op leven van uw vader en diens gezin dan kan er andermaal van uitgegaan worden dat uw vader u hieromtrent iets zou hebben gezegd, temeer u, en zoals ook reeds in een bovenstaande paragraaf werd aangestipt, hier een verzoek om bescherming hebt ingediend en dergelijke informatie essentieel is om een dergelijk verzoek te staven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de

kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al Hilweh om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen Nahr al Bared en al Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo stelt u weliswaar in al Beddawi maar tot uw twaalfde naar school te zijn geweest, doch blijkt uit uw verklaringen dat dit helemaal te wijten was aan uw eigen toedoen. Zo blijkt immers dat u niet graag naar school ging, veel heeft gespijbeld en de leraar boos maakte zodat hij u uit de klas zette. Ook uw broer spijbelde geregeld en werkt nu in een restaurant. Uw zus daarentegen gaat wel naar school in Nahr al Bared en doet het goed (CGVS p.5-7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, ondanks uw jonge leeftijd, er geregeld in slaagde jobs te vergaren. U werkte anderhalf jaar voor een Libanese kapper net buiten het al Beddawi kamp, u werkte in de beton, in een restaurant, een lunapark, als bezorger en schilder (CGVS p.7). Hieruit blijkt toch een zekere mate van zelfredzaamheid en flexibiliteit en kan er toch van

uitgegaan worden dat u bij een terugkeer naar Libanon, mocht u uw scholing niet willen opnemen, dat u in staat bent initiatief te ontplooiën om werk te vinden. Verder geeft u aan dat uw vader tot op heden een eigen auto heeft en als taxichauffeur werkt, dit was zowel in het al Beddawi als in het Nahr al Bared kamp. Alhoewel hij momenteel niet zoveel verdient is dit voldoende om zijn gezin te onderhouden, zo geeft u aan. Het gegeven dat uw broer, die in een restaurant werkt het geld dat hij verdient, los van het feit of dit nu weinig of veel is, mag houden is een indicatie dat uw vader in de behoeften van het gezin kan voorzien. Daarenboven kan uw vader een appartement huren in Nahr al Bared (CGVS p.4-7). Verder dient nog aangestipt dat uw vader in staat was 6.000 dollar te betalen voor uw reis naar Europa, een niet onaanzienlijk bedrag. U weet niet precies hoe hij aan dit bedrag is gekomen, doch u vermoedt op basis van zijn werk (CGVS p.10). Hoe dan ook dient opgemerkt dat uw vader in staat was een dergelijk bedrag te vergaren wat wijst op enige financiële marge binnen de familie. Verder blijkt dat uw familie kan rekenen op steun van UNRWA in kader van onderwijs en elementaire medische bijstand (CGVS p.5). Uit bovenstaande blijkt dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Libanon, naar Nahr al Bared waar uw familie actueel verblijft, kan rekenen op de steun en opvang van uw familie.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande observaties daar ze betrekking hebben op uw identiteit en Palestijnse origine, elementen die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u niet bij machte bent uw reisdocument waarmee u Libanon verlaten heeft neer te leggen. U stelt dat uw vader dit document gegeven heeft aan de smokkelaar op de luchthaven in Beiroet (Verklaring DVZ punt 24; CGVS p.11). Dit door u aangehaalde gegeven is dusdanig stereotiep dat hieraan geen verder geloof kan worden gehecht, temeer u niet bij machte bent een kopie van dit document neer te leggen (CGVS p.11; schrijven voogd dd. 25.11.2019 toegevoegd aan groene map). Daarenboven blijkt uit uw administratief dossier (zie visumdossier) dat u en uw moeder een Frans visum zouden hebben aangevraagd om er een (taal)cursus te gaan volgen. U hiernaar gevraagd geeft u aan dat uw vader initieel van plan was jullie beiden naar het buitenland te sturen, doch uw vader niet bij machte was de reis van uw moeder te bekostigen (CGVS p.10). Dit doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over uw reisweg en een dergelijke vaststelling ondermijnt eveneens uw algemene geloofwaardigheid. In de marge dient nog aangestipt dat er zich in dit visumdossier een uittreksel van uw reisdocument bevindt.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig

verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte

schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de vluchtelingenconventie, de artikelen 48/2 tot 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn), de artikelen 3, 6, 19, 20, 22, 26, 27, 28, 37 en 39 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind (IVRK), artikel 11 van het Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (ECOSOC verdrag), artikel 14 van het KB van 11 juli 2003, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van

artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 56 tot 58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Ook volgens UNHCR mogen de woorden "om welke reden ook" in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Tot slot dient artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat UNRWA nog bijstand levert in Libanon. Dit op zich - het nog leveren van bijstand - is voor verwerende partij voldoende om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze is belast uit te voeren. Verwerende partij erkent nochtans de ernstige budgettaire tekorten waarmee UNRWA kampt. Ondanks deze ernstige financiële problemen bij UNRWA, meent verwerende partij dat de organisatie nog steeds bijstand levert in Libanon. Verzoeker voert aan dat verwerende partij echter de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium gebruikt om te duiden wanneer UNRWA haar opdracht vervult, en wanneer ze er niet in slaagt. Dit is naar mening van verzoeker niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA. Verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA haar opdracht nog vervult, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is volgens verzoeker dan ook niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het *El-Kott* arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke

levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is de absolute ondergrens voor de toepassing van artikel 1D, niet de bovengrens, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk. In dit laatste arrest (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011) oordeelde het EHRM dat de humanitaire crisis in Somalië te wijten is aan de handelingen van de partijen bij het conflict, wat ook het geval is voor de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (die ook kunstmatig is). Het Hof oordeelt dat, zelfs al is er op zich bijstand, deze bijstand aan kwalitatieve vereisten moet voldoen om effectief te zijn. Verwerende partij haar redenering met betrekking tot artikel 1D en de bijstand van UNRWA is dus zelfs nog restrictiever dan de redenering van het EHRM bij de toepassing van artikel 3 EVRM. Erg belangrijk is ook dat een perspectief op verbetering van belang is bij de beoordeling van de vraag of de situatie al dan niet mensonwaardig is, aldus verzoeker, die benadrukt dat de voorliggende situatie echter grondig verschilt van de situatie in M.S.S en Sufi en Elmi. Immers de levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen in Libanon zijn kunstmatig gecreëerd door de Libanese overheid en dit door middel van een resem verbodsbepalingen en geïnstitutionaliseerde discriminatie. De levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen zijn het rechtstreekse gevolg van de behandeling door de Libanese overheid. De situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen betreft een doelbewust gecreëerde situatie door de Libanese overheid en de Libanese overheid is ten volle verantwoordelijk voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. De socio-economische en humanitaire situatie in de kampen is met andere woorden niet uit de lucht komen vallen. Het betreft een bewust beleid van de Libanese overheid en gaat in die zin veel verder dan de situatie in Sufi en Elmi. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker wijst te dezen nog op Europese rechtspraak (EHRM, Salah Sheekh v. the Netherlands (Application no. 1948/04), 11 januari 2007 en Saadi c. Italie (Requête no 37201/06) - 28 februari 2008) die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren. Wat betreft de humanitaire omstandigheden verwijst verzoeker opnieuw op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het tekort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties. Bovendien kampt UNRWA met een chronisch financieel deficit. De situatie in de vluchtelingenkampen verslechtert met de dag en de Palestijnse vluchtelingen dienen er te overleven in onmenselijke omstandigheden. Er is bovendien geen perspectief op verbetering. Integendeel, de financiering van UNRWA wordt existentieel bedreigd en het mandaat zelf van UNRWA wordt in vraag gesteld door bijzonder machtige staten. Er kan dan ook met enige zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat, aldus verzoeker, die meent dat dit in lijn met Sufi en Elmi dient door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker poogt zijn betoog nog kracht bij te zetten, stellende: *“Palestijnse vluchtelingen bevinden zich ook in een situatie waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.”*

In een derde onderdeel wijst verzoeker op het hoger belang van het kind en voert hij aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn asiëldossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt, en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker verwijst te dezen naar de overwegingen 33 en 60 van de Procedurerichtlijn, artikel 25.6 van de herschikte Procedurerichtlijn, artikel 14, §4 van het KB van 11 juli 2003, artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Onder verwijzing naar rechtspraak van het

Hof van Justitie (arrest C-540/03) betoogt verzoeker dat asielaanvragen een toepassing van Unierecht uitmaken en het IVRK onverkort toepassing dient te vinden bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerm minst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger ten opzichte van een kind dan ten opzichte van een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, Mubilanzila Mayeka en Kiniku Mitunga t. België; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6). Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016. nr. 1. Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad. pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001. nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland. § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. Reeds in Algemene Commentaar nr. 6 voorziet het VN-Kinderrechtencomité in §20 voor NBMV dat om te kunnen bepalen wat in het hoger belang van het kind is, het kind zijn identiteit, nationaliteit, opvoeding, culturele, etnische en talige achtergrond, specifieke kwetsbaarheden en beschermingsnoden duidelijk in kaart moeten gebracht worden. Bij het bepalen van specifieke behoeftes van het kind moet er een inschatting gemaakt worden van kwetsbaarheden, met inbegrip van gezondheid, fysieke en psychosociale aspecten en andere beschermingsnoden, waaronder die veroorzaakt door huiselijk geweld, mensenhandel en trauma, en van alle beschikbare informatie die kan helpen oordelen over de nood aan internationale bescherming (§31). Het Comité (§48-49, 60) wijst ook op de verplichting onder artikel 39 VRK om NBMV die misbruik, verwaarlozing, uitbuiting, foltering, wrede, onmenselijke of vernederend behandeling of gewapende conflicten ondergaan hebben de nodige psychosociale bijstand te bieden, en daar is uiteraard een correcte kwalificatie van kwetsbaarheid en beschermingsnoden voor nodig (Vgl. met art. 24 Procedurerichtlijn en art. 22 Opvangrichtlijn in verband met de detectie van bijzondere opvangbehoeften en procedurele waarborgen). Het Comité wijst erop dat de "passende bescherming en humanitaire bijstand", voorzien door artikel 22.1 IVRK, vereisen dat de specifieke kwetsbaarheden van elke NBMV in kaart worden gebracht (§68). In Algemene Commentaar nr. 14 zet het Comité uiteen hoever het belang van het kind strekt, en hoe het onderzoek in dit verband dient gevoerd te worden. Het hoger belang van het kind vergt volgens het Comité een rechten-gebaseerde benadering, waarvan het doel het waarborgen is van de menselijke waardigheid van het kind. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind moet het recht op leven, overleven en ontwikkeling zoals vervat in artikel 6 IVRK, ten volle gerespecteerd worden. Het Comité benadrukt dat het hoger belang van het kind naast een interpretatief beginsel en een procedurele garantie ook een substantieel recht inhoudt, waarbij een expliciete motiveringsplicht geldt omtrent wat precies werd afgewogen en op grond van welke criteria. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind dienen, eerst en vooral, de relevante elementen daartoe geïdentificeerd te worden, en concrete inhoud en gewicht t.o.v. andere belangen toegekend te worden. Bij voorkeur gebeurt dit door een onafhankelijk multidisciplinair team, met participatie van het kind. De eigenlijke bepaling van het hoger belang van het kind is de primordiale stap vooraleer het in rekening kan gebracht worden. De specifieke omstandigheden van elk kind omvatten onder andere: leeftijd, geslacht, rijpheid, ervaring, het behoren tot een minderheid, een fysieke, zintuiglijke of intellectuele handicap, en de sociale en culturele context van het kind, zoals de afwezigheid van ouders, waar die zich bevinden, de kwaliteit van de relaties tussen kind en familieleden, de omgeving in relatie tot de veiligheid, en het inkomen. De inschatting van het hoger belang van het kind moet ook de veiligheid van dit kind in rekening brengen, wat wil zeggen de bescherming tegen alle vormen van fysiek of psychisch geweld, verwondingen of misbruik, groepsdruk, pestgedrag,

vernederende behandelingen, etc, en bescherming tegen seksuele, economische en andere uitbuiting, druggebruik, werk, gewapend conflict, etc. Er moet daarbij ook een inschatting gemaakt worden van toekomstige risico's en schade. De beslissingsmakers dienen daarbij unieke gradaties van kwetsbaarheid te erkennen. Pas hierna, pas eens het hoger belang van het kind in kaart gebracht werd, kan het balanceren en afwegen met andere belangen beginnen. Het doel hiervan is niet enkel tot een kinderrechtenconforme benadering te komen, maar ook een inschatting te kunnen maken die zowel mensenrechtenconform is als conform de Vluchtelingenconventie. Gelet op de directe werking van artikel 3 IVRK, gelet op de verduidelijkingen van het Comité voor de Rechten van het Kind, en gelet op de rol die het IVRK krijgt toegekend in de interpretatie van het Handvest door het Hof van Justitie dienen deze vereisten en verduidelijkingen omtrent het in kaart brengen van het kind en de onderzoekspllicht ter harte genomen te worden. Het belang dat gehecht wordt in de asielpprocedure aan het hoger belang van het kind zoals bepaald in het Handvest en het IVRK wordt onderlijnd door de overwegingen en bepalingen in de Procedurerichtlijn en Kwalificatierichtlijn. Daarbij mag men niet uit het oog verliezen dat de nationale bepalingen niet gewoon voorzien dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is, maar sterker, dat het een *doorslaggevende* overweging is. Volgens het Comité voor de Rechten van het Kind dient *non-refoulement* zo begrepen te worden dat er bescherming geboden wordt wanneer er een reëel risico is op onherstelbare schade, zoals, maar niet beperkt tot, de schade uiteengezet in artikel 6 (leven, overleven en ontwikkeling) en artikel 37 (foltering, vernederende en onmenselijke behandeling, doodstraf, vrijheidsberoving) IVRK, en dit ongeacht of het risico op schending van die rechten voortvloeit uit statelijke actoren, en ongeacht of dergelijke schending intentioneel is. De inschatting van het risico dient leeftijds- en gendergevoelig te gebeuren en dient de ernstige gevolgen voor kinderen van ondervoeding en onvoldoende medische zorg te onderkennen. In '*Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016*' haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het *non-refoulement* beginsel t.o.v. kinderen, en artikel 6 en 37 van het IVRK. Het Comité stelt dat het risico op ernstige schendingen dient onderzocht te worden op een leeftijdsspecifieke wijze, en met respect voor het verband tussen mensenrechten en vluchtelingenrecht, en dat de eigenlijke definitie van wie een vluchteling is op een leeftijdsspecifieke wijze moet geïnterpreteerd te worden. Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten. Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn, onderzocht wordt en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden in plaats van ontzegd te worden. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht is om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de minderjarige verzoeker te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Dit onderzoek ontbreekt in bestreden beslissing. Verwerende partij gaat op geen enkel moment over tot een concrete afweging van de belangen die *in casu* spelen waardoor verwerende partij de op haar rustende onderzoekspllicht cfr. artikel 24.2 van het Handvest niet naleefde. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Verwerende partij laat na te motiveren waarom het belang van het kind hier aan de kant werd geschoven. Verzoeker tast naar eigen zeggen dan ook in het duister waarom verwerende partij meent dat zijn belangen als kind niet primair in overweging moeten worden genomen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij op een grondige manier rekening heeft gehouden met verzoekers hoger belang als minderjarige, waardoor artikel 24.2 van het Handvest en de zorgvuldigheidspllicht werden geschonden. Deze bepalingen worden bijkomend geschonden doordat de bestreden beslissing net lijnrecht ingaat tegen verzoekers hoger belang, in plaats van deze belangen van het kind primair in overweging te nemen. De motivering van de bestreden beslissing is naar het oordeel van verzoeker dan ook gebrekkig en mist de noodzakelijke onderbouw.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "*Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielpprocedure*", *T.Vreemd*. 2014, afl. 1, p. 52-67; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary en UNRWA, Protection Brief: Palestine Refugees living in Lebanon, June 2018.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 29 oktober 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020, de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020, de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 en de COI Focus *“Libanon. De humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon”* van 15 juli 2020.

3.2. Bij aangetekend schrijven van 4 november 2020 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het rapport *“Lebanon, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon. Country Report”* van Danish Immigration Service van maart 2020, het rapport *“De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon – Nansen Profiel 3-20”*, de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020, het document *“Q&A with Philippe Lazzarini, The Palestinian experience of the Lebanese crisis”* van Executive Magazine van 2 november 2020 en de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020.

3.3. Op 17 november 2020 legt verwerende partij een schriftelijk verslag neer met als bijlage de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

4.2. Het is de Raad voorts niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 11 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten zou hebben geschonden, dat luidt als volgt: *“1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag erkennen het recht van een ieder op een behoorlijke levensstandaard voor zichzelf en zijn gezin, daarbij inbegrepen toereikende voeding, kleding en huisvesting, en op steeds betere levensomstandigheden. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen om de verwezenlijking van dit recht te verzekeren, daarbij het essentieel belang erkennende van vrijwillige internationale samenwerking.*

2. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag, het fundamentele recht erkennende van een ieder gevrijwaard te zijn tegen honger, nemen zowel zelfstandig als door middel van internationale samenwerking de maatregelen, waaronder mede begrepen bijzondere programma's, die nodig zijn ten einde:

(a) De methoden voor de voortbrenging, verduurzaming en verdeling van voedsel te verbeteren door volledige gebruikmaking van de technische en wetenschappelijke kennis, door het geven van voorlichting omtrent de beginselen der voedingsleer en door het ontwikkelen of reorganiseren van

agrarische stelsels op zodanige wijze dat de meest doelmatige ontwikkeling en benutting van natuurlijke hulpbronnen wordt verkregen;

(b) Een billijke verdeling van de wereldvoedselvoorraden in verhouding tot de behoefte te verzekeren, daarbij rekening houdende met de problemen van zowel de voedsel invoerende als de voedsel uitvoerende landen.” Ook dit onderdeel van het middel wordt aldus niet dienstig aangevoerd.

4.3. In zoverre verzoeker nog artikel 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn) geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel bepaalt in welke gevallen lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen en *in casu* dus geen toepassing kan vinden aangezien door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker geen beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek werd genomen doch de bestreden beslissing een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt het mandaatgebied van UNRWA te hebben verlaten omdat hij in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid zou hebben verkeerdt, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) hem, gezien het ongegrond karakter van zijn asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk vermogen te doen aan bovenstaande observaties daar ze betrekking hebben op zijn identiteit en Palestijnse origine, elementen die niet ter discussie staan, (vii) zijn stelling dat hij niet bij machte is zijn reisdocument waarmee hij Libanon verlaten heeft neer te leggen omdat zijn vader dit document gegeven heeft aan de smokkelaar op de luchthaven in Beiroet dusdanig stereotiep is dat hieraan geen verder geloof kan worden gehecht, temeer hij niet bij machte is een kopie van dit document neer te leggen, en uit zijn administratief dossier daarenboven blijkt dat hij en zijn moeder een Frans visum zouden hebben aangevraagd om er een (taal)cursus te gaan volgen, verzoeker in dit verband verklaart dat zijn vader initieel van plan was hen beiden naar het buitenland te sturen doch hij niet bij machte was de reis van zijn moeder te bekostigen, wat doet vermoeden dat hij niet de waarheid vertelt over zijn reisweg en eveneens zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 december 2019 (CGVS nr. 1816294), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de*

onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).*

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Te deze voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de financiering van UNRWA existentieel wordt bedreigd en het mandaat zelf van UNRWA door bijzonder machtige staten in vraag wordt gesteld. Er kan volgens verzoeker dan ook met enige zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat. In zijn aanvullende nota haalt verzoeker onder meer aan dat UNRWA zelf rapporteerde dat het agentschap te kampen heeft met een systematische financiële onzekerheid en dat het agentschap de laatste jaren steeds erger wordende financiële crisissen te verwerken krijgt, dat UNRWA door deze financiële crisis geen werkingsmiddelen meer heeft voor haar kerndiensten, dat de financiële situatie van UNRWA 'extreem alarmerend' wordt genoemd, dat het financieringsmodel niet duurzaam is en UNRWA dreigt (financieel) ineen te storten, dat de Commissaris-Generaal van UNRWA op 2 juli 2020 stelde dat hij vreest dat het agentschap haar opdracht niet meer zal kunnen vervullen tegen het einde van het jaar en hij deze bezorgdheid in een recent interview op 2 november 2020 nogmaals heeft geuit.

Uit de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar op 29 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe Commissaris-Generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de door de beide partijen aangebrachte informatie blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals verzoeker lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS